

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 2305-11-20 רודינה נ' וואלה! תקשורת בע"מ ואח'

22 פברואר 2021

לפני כב' השופטת י. שבח, סג"נ

מבקשת רוסלנה רודינה
ע"י ב"כ עו"ד חגית אמסלם

נגד

משיבים 1. וואלה! תקשורת בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד מאיה בית-און וספיר עזור
2. פייסבוק ישראל בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד פיני דואק ויהונתן וולף
3. לא ידוע

פסק דין

בקשת המשיבה 2 לסילוקה על הסף של התובענה מחמת חוסר עילה.

בתובענה, שהוגשה בחודש נובמבר 2020, מבוקש כי יינתן צו המורה למשיבות 1-2 (להלן- המשיבות) "למסור לידי המבקשת את כתובת האינטרנט של המשיב 3" (המוגדר בכותרת כתב התביעה כ"לא ידוע"); "למסור לידי המבקשת את פרטי ספקית האינטרנט של המשיב 3 ובכך תיחשף זהותו של גולש אנונימי"; "למסור לידי המבקשת כל פרט המזהה הנמצא בידיהן". הרקע לתביעה - תגוביות שפורסמו באתרי המשיבות ואשר לטענת המבקשת מגבשות לה עילת תביעה בגין פרסום לשון הרע.

משיבה 2 סומכת בקשתה, בין השאר, על פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"א 4447/07 מור נ' אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, שניתן ביום 25.03.2010 (להלן – פסק דין מור), ובו נקבע בדעת רוב כי: "לא מצאתי כי קיימת כיום מסגרת דינוית הולמת למתן צו המורה לחשוף את זהותו של גולש אנונימי, ולשיטתי אין להמציא מסגרת כזו ב'חקיקה שיפוטית'" (פסקה 22 לפסק דינו של השופט ריבלין), וכי "חיובה של ספקית אינטרנט לגלות לתובע את זהותו של נתבע-בכוח, אין לו קיום משל עצמו... אין היא קיימת, נכון לעת הזו, בכללי המשפט האזרחי המסדירים את היכולת להגיש ולברר תובענה אזרחית..." (פסק דינו של השופט לוי).

המבקשת, שהופנתה ע"י בית המשפט לפסק דין מור לעיל, אינה מתייחסת בתשובתה לשינוי כלשהו במצב המשפטי מאז מתן פסק דין מור שיש בו להכשיר את הגשת התביעה כפי שהוגשה, אלא מפנה להחלטות שונות של ערכאות דינויות בהן הובעה דעה שונה, אלא שהמדובר בתקופה הקודמת למועד מתן פסק דין מור (החלטות מימים 09.09.2007; 20.02.2008; 07.01.2009; 12.05.2009).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 2305-11-20 רודינה נ' וואלה! תקשורת בע"מ ואח'

22 פברואר 2021

1
2 יצוין, כי לאחר פסק דין מור, נוסף הסדר חקיקתי בחוק זכות יוצרים, התשס"ז-2007, הוא פרק ח'1 שעניינו
3 **"חשיפת זהותו של עושה פעולה בתוכן ברשת תקשורת אלקטרונית"**, שתנאי היסוד לו (לצד תנאים
4 נוספים ושיקול דעת בית המשפט) הוא כי התובע הוא **"אדם הטוען כי הופרה זכות יוצרים שלו"**, במובחן
5 ממי שטוען כי בוצעה נגדו עוולה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, אשר אינו מכיל הסדר מקביל.
6
7 אשר למשיב 3, שהוגדר בהמרצת הפתיחה **"לא ידוע"** - מעבר לכך שבכתב התביעה לא הופנתה כלפיו
8 דרישה לסעד מוגדר, הכלל שנקבע בפסק דין מור הוא כי **"תקנה 9 לתקנות סדר הדין האזרחי מחייבת
9 לכלול בכתב התביעה את שמו של הנתבע, ודרישה זו עומדת בסתירה לרעיון של נתבע וירטואלי..."**
10 (פסק דינו של השופט ריבלין, פסקה 27). תקנה זו הורתה כי בכתב התביעה נדרש לציין, בין היתר, את
11 **"שמו של הנתבע וכן מספר זהותו ומקום מגוריו, במידה שניתן לבררם"**. עיון בתקנות סדר הדין
12 האזרחי, התשע"ט-2018, מעלה כי על פי ההסדר הנוהג כיום, הקבוע בתקנה 10(5), נדרש לציין בכתב
13 התביעה את **"שם הנתבע, ומספר זהותו אם ניתן לבררו"**. משמע - גם אם שלא כפי מסקנת בית המשפט
14 העליון בפסק דין מור, ניתן היה לפרש את התקנות הקודמות, ולו בדוחק, כמאפשרות הגשת תביעה כנגד
15 נתבע בלתי ידוע – ודאי שאין ניתן עוד לעשות כן תחת התקנות הנוכחיות.
16
17 חרף הפסיקה לפיה תימחק על הסף תביעה רק במקרים חריגים, הרי באין הסדר המקים אדן דיוני לתביעה
18 – חוששני כי זה גורלה.
19 אני מורה על מחיקת התביעה על הסף.
20 לאור המצב הראשוני בו מצוי ההליך- אמנע מפסיקת הוצאות.
21
22 ניתן היום, יי אדר תשפ"א, 22 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.
23

24

יהודית שבח, שופטת, סג"ן

